

Sygn. akt: WO 9/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Bogdan Rychlicki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Tomczyk

bez udziału stron, w sprawie kmdr. por. rez. Z. D. oskarżonego z art. 270 § 1 k.k. i innych, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 17 września 2015 r., wniosku pełnomocnika wnioskodawcy Z. P. o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 12 lipca 2010 r.

p o s t a n o w i ł :

- 1. wniosek oddalić,**
- 2. kosztami sądowymi postępowania o wznowienie obciążyć wnioskodawcę Z. P.**

UZASADNIENIE

Kmdr. por. rez. Z. D. oskarżony został o to, że:

„ w dniu 24 kwietnia 1978 roku w [...]., pełniąc obowiązek starszego oficera kontrwywiadu wojskowego Wojskowej Służby Wewnętrznej w [...] w stopniu porucznika marynarki, dopuścił się popełnienia zbrodni komunistycznej polegającej na tym, że podrobił oświadczenie o zaprzestaniu współpracy z kontrwywiadem przez Z. P., w ten sposób, iż wypełnił je osobiście wpisując dane Z. P. oraz

podpisał je nazwiskiem „P.”, a także będąc uprawnionym do wystawienia dokumentu poświadczyl w nim nieprawde, stwierdzajac, ze oswiadczenie o zaprzestaniu wspolpracy przyjal osobiście od Z. P., czym dzialal na szkode wyzej wymienionego, a sfalszowania dokumentu dokonat w celu uzycia go jako autentycznego w teczce personalnej nr [...] dotyczacej tajnego wspolpracownika o kryptonimie „J.”, tj. o popelnienie przestepstwa określonego w art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamieci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. Nr 155, poz. 1016 z późn. zm.)”.

Wojskowy Sąd Garnizonowy w G. wyrokiem z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt [...], przyjmujac, ze zarzucany oskarzonemu czyn nie stanowi zbrodni komunistycznej określonej w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1988 r. o Instytucie Pamieci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 105 § 1 k.k. z 1969 r., w zw. z art. 15 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. przepisy wprowadzajace Kodeks karny (Dz. U. z 1997 r. Nr 88, poz. 554 ze zm.) umorzyl wobec niego postepowanie (pkt I wyroku).

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 12 lipca 2010 r., sygn. akt [...], po rozpoznaniu apelacji prokuratora Instytutu Pamieci Narodowej Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wniesionej na niekorzyść oskarzonego oraz apelacji pełnomocnika oskarzyciela posiłkowego Z. P. zmienil zaskarzony wyrok w pkt. I w ten sposob, ze uzupełnil podstawę prawną umorzenia o art. 105 § 1 pkt 3 k.k. i umorzyl postepowanie, a w pozostałym zakresie wyrok utrzymal w mocy.

W dniu 13 maja 2015 r. pełnomocnik wnioskodawcy Z. P., na podstawie art. 540 § 1 pkt 1, 542 § 1 i 547 § 2 k.p.k. zlozyl wniosek o wznowienie postepowania zakonczonego powołanym wyzej prawomocnym wyrokiem sądu odwoławczego. Skarżący wniosl o uchylenie obu zaskarzonych wyroków i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. W uzasadnieniu wniosku podniesiono, ze oba orzekajace sądy ustalily, iz oskarzony dopuscil się przerobienia lub podrobienia dokumentów, a zatem według oceny

skarżącego w związku z postępowaniem „dopuszczono się przestępstwa” (jakiego ? – nie wskazano uwaga SN). Ponadto autor wniosku wskazał też, że wnioskodawca samodzielnie ustalił, że z teczki personalnej o numerze [...] usunięto znaczną część dokumentów dotyczących prowadzenia wobec wnioskodawcy czynności operacyjnych. W związku z tym, zdaniem skarżącego, zaistniała określona w art. 541 § 1 pkt 1 k.p.k. podstawa do wznowienia postępowania poprzez popełnienie przestępstwa ukrycia i zniszczenia dokumentacji, mogącej dowodzić, że doszło do dokonania zbrodni komunistycznej.

Sąd Najwyższy rozważył.

Wniosek nie jest zasadny.

Jakkolwiek został on sporządzony przez podmiot fachowy (radcę prawnego), to jego treść jednoznacznie wskazuje na to, że jego autor całkowicie zignorował *ratio legis* art. 541 § 1 k.p.k., skoro za podstawę wniosku przyjęto art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Art. 541 § 1 k.p.k. stanowi, że czyn o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie takie nie może zapaść z powodu przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3 -11 lub w art. 22. Ponadto w myśl § 2 art. 541 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego. Pełnomocnik wnioskodawcy nie wskazał tegoż orzeczenia, ponieważ w niniejszej sprawie, poza dwoma powołanymi wyżej wyrokami sądu pierwszej instancji oraz sądu odwoławczego nie zapadło żadne inne orzeczenie. Odnosząc się do argumentacji skarżącego, że w niniejszej sprawie popełniono przestępstwo zniszczenia lub ukrycia dokumentacji „mogącej dowodzić, że doszło do zbrodni komunistycznej” przypomnieć należało, że przedmiotem zaskarżenia w postępowaniu o wznowienie nie jest kwestia odpowiedzialności karnej sprawcy, którego dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie lecz kwestia istnienia podstaw do wznowienia postępowania – *in concreto* – art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. Autor wniosku w jego uzasadnieniu, w rzeczy samej kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie. Okoliczności podniesione we wniosku stanowiły zarzuty apelacji pełnomocnika wnioskodawcy

(wówczas oskarżyciela posiłkowego k. 488-489) i były przedmiotem oceny sądu odwoławczego (k. 519-531). Należy zaakcentować, że w postępowaniu o wznowienie nie jest dopuszczalne badanie prawidłowości oceny materiału dowodowego dokonanej przez sądy orzekające w sprawie (por. post. SN z dnia 24 listopada 1994 r., , III KO 67/94, Wok. 1995, nr 2, s. 12, post. SN z 4 lipca 2006 r., V Ko 25/06, OSNwSK 2006, nr 1, poz. 1302). Skarżący nie wskazał też nowych faktów lub dowodów mogących stanowić podstawę do wznowienia postępowania, zaś podnoszone przez niego okoliczności są tego rodzaju, że uniemożliwiają ich sprawdzenie w trybie art. 97 k.p.k.

W związku z tym, na podstawie art. 547 § 1 k.p.k. należało wniosek oddalić. O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 639 k.p.k.